

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

01 Şubat 2019

Sayı: 248

Fiyatı: 1.5 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Siyasilerin derdi seçim işçi sınıfı ise geçim derdinde

Mart sonunda yapılacak olan belediye seçimleri, başta Erdoğan ve AKP olmak üzere tüm siyasi partilerin birinci gündemi. Ancak milyonların; işçi sınıfının, emekçinin, köylünün gündemi işsizlik ve hayat pahalılığı. İş sayılmayacak yerlerde, asgari ücretle geçici bir işe girmek için on binler sıra bekliyor. Kapitalist sömürü düzeninin iki illeti, ekonomik kriz nedeniyle yeniden üzerimize çöktü. Bu nedenle seçim, hangi seçim olursa olsun çok önemseniyor.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin “Tek Ülkede Sosyalizm” hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

Öncelikle seçim yoluyla, emekçilerin tüm ilgisi, öfkesi düzen içinde tutuluyor. Düzene, şu veya bu kurala, uygulamaya, neden olduğu soruna tepki göstermek isteyen, öfkelenen kitlelere, çözüm sandık deniyor. Oy vererek sorunlarını çözecekleri yanılgısı güçlendiriliyor. Seçim sorunları çözmüyor; en fazla geçici olarak iyileştiriyor ya da erteliyor.

Örneğin Davutoğlu'ndan beri vaat edilen taşeronların kadroya alınması sorunu hala çözülmedi. Taşeron işçinin ancak üçte biri kadroya geçebildi. Değil işsizlik gibi en önemli sorunlar, seçim vaadi olan ek gösterge, emeklilikte yaşa takılanlar gibi konular bile sadece lafta kaldı.

Seçimin önemsenmesi, mesela eski Milli Eğitim bakanının din ticaretine başlayıp seçimin “mahşerde beraat” sağlayacağını söylemesi, sadece AKP'nin oy kaybından değil. Bununla birlikte belediye bütçelerinden dağıtılan paranın, rantın sürmesi söz konusu. Bir de yapılan yolsuzlukların, vurgunların gizli kalması.

İktidar da muhalefet de adaylarını bu ilişkiler ağını en iyi sürdürebilecek kişilerden seçiyor. Bu nedenle her partide itiraz, istifa, tartışma var. Hepsi para musluğunun başını tutmak, pay almak için.

İstanbul'un bütçesi, yedi bakanlığın bütçesinden, meclisin bütçesinden daha büyük. Meclis başkanı, İstanbul'a seçilirse statü kaybedecek ama daha büyük para kasasının başına geçecek. İstifasını soranlara “makam peşinde değilim” diyor ama zaten makamı hiç düşmedi, hep yükseldi. Bürokratken bakan oldu; başında bulunduğu karayolları neredeyse yok oldu ve görevleri belediyeye devredildi; başında olduğu bakanlık artık yok, başbakan oldu; artık başbakan makamı yok, meclis başkanlığı da yok, olsa ne değişir?

Belediye seçimi olsa bile bu seçim genel seçim havasında geçecek gibi görünüyor. Bunda siyasilerin hedeflerinden çok işçi sınıfının geçim derdinin öne çıkması etkili. Erdoğan'ın “2 bin 400 maden işçisine kadro” vaadi, “patronlardan 2.5 milyon işçi alma sözü aldım” gibi işçi sınıfını doğrudan ilgilendiren vaatlerle işe başlamasının nedeni de budur. Bu kadro vaadi de göz boyama; 301 madenciyi öldüren Soma AŞ'yi kurtarmak, patronu iflas ve tazminatın kurtarmak için yapılıyor. Aynı şirket işten çıkardığı 2.800 işçiye tek kuruş tazminat ödemedi ve onlar kadro hakkı alamadı.

Bunlarla göz boyamaya çalışan iktidarla; enflasyon, vergi artışı, köprü, benzin, elektrik, doğal gaz gibi temel tüketime yaptığı zamlarla işçi sınıfının yaşam düzeyini düşüren aynı iktidar. Ücret zammı için, geçimi için mücadeleye girişen, greve çıkan işçilere yasak getiren, polis baskısı uygulayan da aynı iktidar. İşsizlik fonundaki parayı yandaş patronlara dağıtıp kıdem tazminatını da patronlara pay etmeyi planlayan da aynı iktidar.

İşçi sınıfı bugününü ve geleceğini, bu veya bundan az farklı olan iktidarların ellerine bırakmamalı. Seçimi öne çıkaranlara karşılık geçimi öne çıkarıp kendi mücadelesini vermeli. (01.02.19)

Emekçinin Gündemi

Toplum Yararına Çalışma Devlet eliyle işçi sömürsünün yeni biçimi

Zonguldak'ta Toplum Yararına Çalışma Programı (TYÇ) kapsamında 8 ay çalışacak 261 kişilik işe 4 bin 476 kişi başvurdu. Karabük'te aynı 167 kişilik kadroya 2 bin 221 kişi başvurdu. Afşin'de 22 işçi için 350 kişi; Akhisar'da 180 kişilik iş için 480 kişi; Yalvaç'ta 18 kişilik işe 305 kişi başvurdu. Erzincan'da 187 işe 3 bin 192 kişi başvurdu. Gaziantep İslahiye'de, 40 kişilik işe 500 kişi başvurunca, izdiham yaşandı. Diyarbakır'da, 6 ay süreli işe alınacak 2 bin kişi için 5 saatte yaklaşık 3 bin kişi başvurdu.

Kadrolu işlere başvurularda durum aynı: Amasya Üniversitesi'nde 30 kişilik güvenlik görevliliği ve temizlik işi için 2 bin 477 kişi başvurdu.

Resmi rakamlara göre durum tersini gösteriyor; işsiz sayısı artıyor ama çok yavaş. Bunun bir sırrı da taşeron sisteminden çok daha kötü bir uygulama olan TYÇ.

2016'da TYÇ çalışanı 172.995 kişi idi; geçtiğimiz yıl sayı 1 milyona ulaştı. Bu sayı eklenseydi, resmi işsiz sayısı 4 milyon olurdu. Geçen yıl ödenen toplam para ise 2.5 milyar lira.

Toplum Yararına Çalışma ilk olarak 2004'te Trabzon'da, ardından Mersin'de "yoksulların aldıkları yardımlar karşılığında" kaymakamlıklarda çalıştırılmasıyla başladı. 2008'de kanunu çıkarıldı, önceki yıl, çalışma süresi 3 aydan 9 aya uzatıldı. Kanunda belirtilen

tanım ve amaç şudur: "İşsizliğin yoğun olduğu dönemlerde veya yerlerde doğrudan veya yüklenici eli ile toplum yararına bir iş ya da hizmetin gerçekleştirilmesi yoluyla özellikle istihdamında zorluk çekilen işsizlerin çalışma alışkanlık ve disiplininden uzaklaşmalarını engelleyerek iş gücü piyasasına uyumlarını gerçekleştirmek ve bunlara geçici gelir desteği sağlamak amacıyla İŞKUR tarafından uygulanan programlardır."

Ancak "çalışma alışkanlığından ve iş disiplininden uzaklaşmamak" dışında gerçekler bu cümlelere uymuyor. üstelik para İşsizlik Sigorta Fonundan çıkıyor; asgari ücret, vergi ve sosyal güvenlik prim giderleri bu fondan ödeniyor.

Aslında TYÇ kapsamında çalışanlar işsiz sayılmıyor ama işçi de sayılmıyor. Bu nedenle işsizlik rakamlarını düşürüyor ancak işçiler, iş kanundaki hiçbir haktan yararlanamıyor. Üstelik çoğu zaman taşeron eliyle çalıştırılıyorlar ve böylece iktidar çevresindeki ufak taşeron patronlarına para aktarılmış oluyor. Örneğin belediyeden ya da okullardan temizlik ihalesi alan bir taşeron patronu da çalışanlarını TYÇ kapsamında bulabilir; cebinden tek kuruş ücret çıkmayacağı gibi işçi hakkı açısından kanununa bile uymak zorunda değil. Ancak bu kapsamda çalışan işçi en küçük

bir itirazda bulunamaz çünkü herhangi bir nedenle TYÇ'den çıkarılırsa bir daha geri dönemez.

İşsizlik fonundaki paranın "%30'u iş gücünün istihdam edilebilirliğini artırmak ve çalışanların vasıflarını yükseltmek" amacıyla kullanılabilir. Bakanlar Kurulu, bu miktarı %50'ye çıkarabilir. Bu nedenle TYÇ, işsizliği önleme, kurs ya da eğitim diye ifade ediliyor. Aslında çoğu iş, eğitim gerektirmeyen vasıfsız işler. Park bahçe, boya badana, temizlik gibi vasıfsız işler mesleki beceri kazandırmadığı gibi düşük ücrete mahkum ediyor.

TYÇ'de işçiler 9 ay, en fazla 24 ay çalıştırıldığı halde kıdem tazminatı almıyor. İşçi statüsünde olmadıkları için, taşeron işçinin kadroya alınması, İş Kanunu, sosyal yardım, toplu iş sözleşmesi, kıdem tazminatı hakları ve İşsizlik Fonu'ndan yararlanamıyorlar.

TYÇ işçisine verilen tek hak, hem çalıştığı kurumdan hem de taşerondan izin almak şartıyla toplam 14 gün ücretsiz izin kullanmak. İzin günlerinin ücreti ödenmiyor. Hafta tatili, resmi tatil, bayram tatili günleri normal günler gibi ödenir. Her türlü tatil, izin, raporlu günler; bu 14 günden düşürülür.

Bu koşullarda çalışmaya karşılık ödenen ücret 2019 yılı için günlük net 67,36 lira. Başka söze gerek var mı? (29.01.19)

Asgari ücret gerçekten arttı mı?

Türk-İş'in yayımladığı araştırmaya göre yeni asgari ücret açlık ücreti oldu. Dört kişilik aileye göre yapılan çalışma, yoksulluk sınırının 6 bin liraya ulaştığını gösteriyor.

Böylece asgari ücret artışının, enflasyon karşısında işçilerin yaşam düzeyinde geçici bir iyileşme bile sağlamadığı ortaya çıktı.

Ancak gerçekte durum daha farklı. Her asgari ücret artışında gündeme gelen uygulama yine gündeme geldi. Elbette fazla gündemde kalmayacak. Küçük patronlar, her zaman yaptıkları gibi işten çıkarma, iş yerini kapatma, iflas tehditleriyle ya asgari ücret zammını geri alıyor, ya AGİ ödemesini yapmıyor ya da geri alıyor.

Her geçen gün artan sayıda iş yeri, devletin şu veya bu destek

sistemine dahil olup işçi ücretini kendi cebinden ödemekten kurtuluyor. İŞKUR üzerinden işsizlik fonundan, teşvik kapsamında hazineden ve benzeri yerlerden ücret ödemesi yapılması için işçinin kayıtlı çalışması gerek. Kayıtlı işçinin asgari ücretinin bazen neredeyse tamamını, vergi ve primlerini patron ödemez. Bazı patronlar, üstüne teşvik parası almalarına rağmen kendi gelir vergisini bile

ödemiyor. Bazı patronlar, bu kapsama girebilmek için işçiye giriş-çıkış yapıyor.

Tüm bunlara rağmen, devletin kasasından ödenen asgari ücretin artan 400 lirası, patronlar tarafından işçiden geri isteniyor. Özellikle az çalışanın olduğu yerlerde, taşra il ve ilçelerinde her asgari ücret artış döneminde böyle oluyor. İşçiler, bilinçli işçiler bile işsizlik ve geçim derdi karşısında çaresiz.

İşte böyle yasalarla patronlar korunuyor, yasalar uygulanmayarak yine patronlar korunuyor, denetlenmeyerek, görmezden gelinerek, bin bir yolla patronların önu açılıyor, kasaları, cepleri dolduruluyor. İşçinin hakkı, sadece işçi mücadele ederse var. (30.01.19)

Büyük şirket geri adım attı

İzmir'de kent içi ulaşımında büyük rol oynayan İzban'da grev 29. gününde Cumhurbaşkanlığı kararnamesi ile yasaklandı ve Erdoğan "Bizimle beraber grev denilen olaylar ortadan kalktı" dedi. AKP iktidarı döneminde toplam 16 tane grev yasaklandı.

Erdoğan, İzban grevinden CHP'yi sorumlu tuttu. İşçilerin greve çıkmasında CHP'li belediyenin payı var, ancak unutulmamalı ki İzban'ın diğer ortağı TCDD yani hükümet. Siyasiler topu birbirine atıyor ama tek yaptıkları işçilerin mücadelesini engellemek. İşçiler mücadele fırsatı bulursa,

Başakşehir'de olduğu gibi patrona geri adım atırabilir.

İkitelli'deki Başakşehir Şehir Hastanesi inşaatında çalışan 800'e yakın işçi 1 gün iş bırakarak bazı talepleri kazandı. Rönesans Holding AKP'ye yakınlığı ile biliniyor, yurtdışında da çok büyük inşaatlar yapıyor ve dünyanın en büyük 36. müteahhitlik şirketi. Kurucusu ve patronu Erman Ilıcak, Türkiye'nin beşinci zengini. Sadece 2017'de 4,2 milyar dolar geliri olan, sağlık ve enerji yatırımları var, sağlıkta 4,7 milyar yatırım yapan şirketten işçilerin şikayetleri

arasında, yeterli ve sağlıklı beslenme ve barınma koşulları sağlanmaması, iki aydır ücretlerin verilmemesi, ücretlerdeki genel düzensizlik ve iş güvencesi olmaması var. Ağır koşullarda çalışan işçilerin barınma koşulları da sağlıksız olduğundan işçiler sık sık hasta oluyor ve hastalık nedeniyle işe gidemeyenler işten atılıyor.

İşçilerin mücadelesi sonucunda şirket yönetimi işçilerden özür diledi, yemekhanede iyileştirme yaptı. Ancak barınma koşullarında henüz bir düzelme yok. (31.01.2019)

Siyasetin Gündemi

Adana Mutabakatı ve Türkiye-Suriye ilişkileri

Suriye'ye yeni bir askeri operasyon hazırlığı sürerken Erdoğan'ın yakın dostu Putin, Moskova ziyaretinde Türkiye'nin 21 yıl önce baba Esad ile imzaladığı Adana Mutabakatı'nı gündeme getirdi. 2011'den bu yana fiilen uygulanmayan bu anlaşma ile Suriye yönetimi, PKK ve uzantılarının kendi topraklarını kullanarak

Türkiye'ye tehdit oluşturmasını önleyecekti. Putin anlaşmayı gündeme getirdi, artık Erdoğan'ın da dilinde.

Tıpkı Trump'ın ekonomik tehdidinden sonra PKK-

YPG'den çok hiç sözünü etmediği İŞİD'ten bansetmeye başlaması gibi.

Suriye, Irak, Türkiye ve genel olarak Ortadoğu'daki temel sorunun ve bunların çözülmeyip tırmandırılmasının esas nedeni, başta ABD emperyalizmi olmak üzere tüm emperyalist güçlerin bölgenin enerji kaynaklarını talan etmek istemeleri. Meseleyi bu temel çerçeveye oturtmadan anlamak, çözüm bulmak olanaklı değil.

Özellikle 2011'den sonra Rusya, Suriye üzerinden Ortadoğu'da etkinlik alanını genişletti. ABD emperyalizmi ile enerji ve özellikle doğal gaz paylaşımı kavgası büyüdü. Rusya, İran'ı da kendi safına çekerek ABD'ye karşı güçlendi. Ancak Rusya artı İran, ABD ve Batılı emperyalistlere karşı güç dengesini değiştirerek kendi

çıkarmını savunmak için yeterli değil. İşte Erdoğan ve çevresinin Türkiye'nin 21 yıl önce yaptığı anlaşmayı hatırlamayıp (veya hatırlamak istemeyip) Putin'in hatırlaması ve bunun üzerinden Türkiye'ye, Suriye rejimi ile olan sorunlarını bu yolla çözebileceği mesajını vermesi boşuna olmasa gerek!

Adana Mutabakatı'nın

Putin tarafından gündeme getirilmesinin arka planında şu var: Rusya, Türkiye hükümetinin bir yolunu bulup Esad rejimi ile anlaşarak sınır güvenliği ve diğer sorunlarını çözmesini, ABD'nin bu konudan uzak kalmasını istiyor.

ABD emperyalizmi tüm bunları biliyor, çıkarına olmadığını görüyor. Bölgedeki güç ve olanaklarını kullanarak engel oluyor ve gerektiğinde Trump'ın tweet'leriyle tehdit savuruyor, bazen de destekle avutuyor.

Trump'ın, ABD'nin Suriye'deki askeri gücünü çekeceğini duyurmasının ardından Suriye'nin kuzeyindeki, özellikle PYD'nin ve İslamcı milislerin kontrol ettiği bölgelerde ne olacak? Bu bölgeler, yeniden Esad rejiminin

kontrolüne geçip Suriye, eski bütünlüğüne kavuşacak mı?

2011'den bu yana Suriye'deki gelişmeleri; daha öncesinde, özellikle Irak'ta Saddam Hüseyin rejiminin "demokrasi gelecek" iddialarıyla yıkılmasından sonraki süreci incelediğimizde şunu çok açık görüyoruz: Yüz binlerce insan katledildi; milyonlarca insan

evini barkını terk edip göç etmek zorunda kaldı; milyonca insan yoksullaştı ve hiçbir güvencesi kalmadı; iki ülkede birçok yer ve bölge yerle bir edildi.

İşte emperyalistlerin ve yerli iş

birlikçilerinin muazzam doğal zenginliklere sahip bu ülkelere getirdiği "demokrasi" bütün çıplaklığıyla ortada. Tüm Ortadoğu'da doğal zenginlikleri kullanıp Arap, Türk, Kürt, İran ve diğer tüm kitlelerin birlikte, kardeşçe ve mutlu yaşayabilmesi için ortak temellerde bir araya gelip kapitalist düzeni silip süpürmeleri mutlaka gerekli.

"Sizin önerdiğiniz işçi sınıfının iktidarı ütopyadır", diyenlere tek cevabımız şu: "Esas ütopya, emperyalist ve yerli ortakları olan kapitalist rejimlerin bu kriz ve kargaşada kitleler yararına bir çözüm getireceklerine inanmaktır!" Bunu görmeyenler ya kördür ya da gerçekleri görmek istemiyor. (30.01.2019)

Akdeniz'de Kıbrıs sorununa doğal gaz sorunu da eklendi

Kıbrıs sorunu; Türkiye'nin, KKTC'nin "çıkartlarını koruması" için Barbaros sondaj gemisini bölgeye göndermesi ve Fransa Başbakanı Macron'un Güney Kıbrıs'a, Fransız enerji tröstü Total'in çıkartını savunmak için yaptığı "dostça" ziyaret sonrasında yeniden gündemde.

Geçtiğimiz yıl doğal gaz sorunu yüzünden Akdeniz'de sular birkaç defa ısındı. ABD savaş gemileri, İsrail savaş gemileri eşliğinde bölgeye yanaşan Türk savaş gemilerini tehdit etti, Türk donanması sondaj çalışması yapan İtalyan gemilerini tehdit etti...

Kısacası Akdeniz'deki, özellikle de Kıbrıs'ın etrafındaki doğal gaz taları ve paylaşımı bitmediği için gerginlik sürüyor. Ek olarak Akdeniz doğal gazının çıkartılıp Avrupa pazarına (çünkü gazı satın alıp tüketecek başka pazar yok) sürülmesi sorunu da çözülmüdü.

Gazı Avrupa'ya ulaştırıp büyük kazanç sağlamanın en ucuz ve güvenli yolu, Türkiye üzerinden geçişle mümkün. Ancak Türkiye ile uzlaşma olmadığı için deniz altından Yunanistan'a boruyla taşınması planları var. Büyük olasılıkla

bunlar, pazarlıkta Türkiye'yi sıkıştırmak amacıyla yapılıyor.

Kıbrıs Rum tarafı ve KKTC ile yapılan "çözüm amaçlı görüşmeler" bir ara Mustafa Akıncı ve Anastasiadis (iki eski dost ama şimdi araları iyi değil!) arasında yoğun biçimde, 'bu defa tamam' görüntüsüyle BM'nin denetiminde İsviçre'de yapılmıştı. Ancak hiçbir şey tamam olmadı.

ABD enerji şirketlerinin anlaşmaya acil ihtiyaçları olmadığı için şu sıralar, görüşme yok. Akıncı ile Anastasiyadis'in ilişkilerinde ısınma da yok! (30.01.2019)

Belediye kasasından dini gerıcilik besleniyor

İstanbul Belediye Başkanı Kadir Topbaş istifa ettirilmiş, yerine, o zaman çok övülen ancak şimdi yeniden aday bile gösterilmeyen bir AKP'li atanmıştı.

İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin açıklanan bütçesi kıyasıya yarışın önemli bir yönünü gösterdi: Belediye bütçesinden toplum yararına yapılan harcamaları, ödemeleri sürdürme amacı. İşte bu harcamaların medyada çıkan listesi:

-TÜGVA: 74.3 milyon lira (Yüksek İstışare Kurulu'nda Bilal Erdoğan yer alıyor)
-T3 (Türkiye Teknoloji Takımı): 41.3 milyon lira (Mütevelli Heyeti Başkanı, Erdoğan'ın damadı ve yerli İHA üreticisi Baykar Makina'nın teknik müdürü Selçuk Bayraktar)
-TÜRGEV: 41.1 milyon lira (Erdoğan'ın kızı ve Maliye ve Hazine Bakanı Berat Albayrak'ın

eşi Esra Albayrak ve İBB Başkanı Mevlüt Uysal Yönetim Kurulunda)

-Ensar Vakfı: 28.7 milyon lira (Milli Eğitim Bakanlığı ile çalışıyor; Karaman'da çocuklara tacizle suçlanmıştı)

-Okçular Vakfı: 16.6 milyon lira (Bilal Erdoğan Mütevelli Heyetinde)

-Aziz Mahmud Hüdayi Vakfı: 16.5 milyon lira (Eski İBB başkanı Kadir Topbaş'ın ağabeyi Ahmet Hamdi Topbaş Yönetim Kurulu Başkanı. Vakfın topladığı bağışları yurt dışındaki off-shore hesaplara aktardığı Panama Belgeleri'nde yer alıyor)

-Önder İmam Hatipliler Derneği'ne 13.2 milyon, Türkiye Maarif Vakfı'na 26.4 milyon, İlim Yayma Vakfı'na 9.3 milyon, 15 Temmuz Derneği'ne 7.7 milyon, İnsan Vakfı'na 4.3 milyon, Asitane Vakfı'na 1.7 milyon, Birlik Vakfı'na 758 bin,

Yeni Dünya Vakfı'na 1.4 milyon, Dar'ül Fünun İlahiyat Vakfı'na 2.2 milyon, Enderun Vakfı'na ise 726 bin lira.

Diğerleriyle birlikte toplam 301.7 milyon dinci vakıfların kasasına akarken, okullara aktarılan tutar 98.6 milyon lira.

Bir avuç insan dini görüntü altında herkesin yararlanması gereken paraya konuyor. Bu nedenle de belediye hizmetleri; metro, otobüs biletleri, doğal gaz ve su faturaları bu kadar yüksek. Belediyelerde halka böyle hizmet ediliyor.

İşte insanlar böyle devlet beslemesiyle, çok sıkı dini bütün Müslüman oluyor, onlara oy veriyor, oy için canla başla çalışıyor. Milyonlarca emekçi ise yapılmayan altyapı nedeniyle şehrin kahrını çekiyor. (01.02.19)

Sudan

Hayat pahalılığına ve diktatörlüğe karşı yürüyüşler

Sudan'da tüm baskılara rağmen diktatör Ömer Beşir'e karşı yapılan yürüyüşler bir aydan fazladır durmak bilmiyor.

Hareket 18 Aralık'ta, ekmek fiyatlarının üç katına çıkarıldığının açıklandığı sabah, açıklamanın hemen ardından Başkent Hartum'a yakın, Nil Nehri'nin karşı kıyısındaki bir milyondan fazla nüfusa sahip Omdurman kentinde başladı.

Afrikalı Komünist Enternasyonalist Devrimci Emekçiler Birliği'nin (UATCİ-UCİ) "Emekçiler İktidara" gazetesi hareketi anlattı.

"Zamların açıklandığı günün akşamında Udurman kentinde oynanan bir futbol maçından çıkan, çoğunluğunu gençlerin oluşturduğu yüzlerce insan 'Özgürlük, barış, adalet' sloganlarıyla sokakta yürüyüşe başladı. Yürüyüş, bir alev gibi kısa sürede tüm ülkeye yayıldı.

"20 Aralık'ta ülkenin doğusundaki Atabara kentinde iktidar partisinin merkezi, Ulusal Kongre Partisi'nin binası ateşe verildi. Özel güvenlik güçleri şiddetle yürüyüşçülerin üzerine saldırdı, üzerlerine gaz bombaları atıp iki kişiyi katletti.

"Ertesi gün, başkent Hartum'da yürüyüşe katılanlar, sokaklarda rejimin yıkılmasını isteyen sloganlar haykırdı. 23 Aralık'ta, Um Kavaba kentinde (ülkenin kuzeyinde bulunan Kordofan eyaletinde) sokaklarda araba lastikleri yaktılar. 24 Aralık'ta ise Sudan Hekimler Birliği, grev çağrısında bulunarak, sadece acil vakalarla

ilgileneceklerini duyurdu. 31 Aralık'ta da Sudanlı Meslekler Birliği (APS) kitleleri, kalabalık şekilde sokağa çıkıp yürüyüşlere katılmaya çağırdı. (...)"

Kitlelerin boğazını sıkıyan sadece ekmek zammı değil. Enflasyon %200'ü geçti, son aylarda ilaç fiyatlarına %50'den fazla zam yapıldı. İnsanların çoğu işsiz ve toplu taşımacılık hizmetleri yok.

Ömer Beşir'in yaptığı tek iş, ordusunu ve polisini kitlenin üzerine sürüp kurşun yağdırmak oldu. Bugün ölü sayısı 40'ı geçti, yaralı sayısı ise yüzleri. Yüzlerce muhalif cezaevlerinde yatıyor. Ancak tüm bunlara rağmen başkaldırı devam ediyor. Artık kitleler her gün sokağa dökülüyor. Hareket merkezden çok uzaktaki Darfur bölgesine kadar yayıldı. 24 Ocak Perşembe günü için büyük bir özgürlük yürüyüşü kararlaştırıldı.

Hareket çok hızlı şekilde rejim karşıtlığına dönüştü ve şimdi artık eylemciler, Ömer Beşir'in gitmesini istiyor.

Hareketin başını Sudan Meslek Kurumları çekiyor ve hareketin başında özellikle öğretmenler, hekimler ve avukatlar var. Şimdi artık tüm kitleler, nefret ettikleri bu diktatörün gitmesini istiyor. Ancak onun koltuğuna aday olanların sayısında büyük bir artış oldu. Emekçiler bu konuda çok dikkatli ve temkinli davranmalı. Üstelik iktidara aday olan ve Ömer Beşir düşer düşmez onun yerine geçmeyi bekleyenlerin askeri şefler

olduğunu unutmamak gerek. Yoksul kitleler için tek güvencenin, kendi mücadeleleri olduğunu unutmamak gerekiyor. Çünkü devletin başına geçip diktatörlüğü ve yoksulluğu devam ettirmek isteyen bir sürü aday sırada bekliyor. (25.01.19)

Brezilya'da maden atık barajı çöktü!

Brezilya'nın güneydoğusunda, Brumadinho kentine 10 kilometre mesafede, Vale şirketine ait demir madeninin atık barajı çöktü. 25 Ocak'ta barajdan boşalan zehirli çamurun altında kalan en az 65 kişi öldü, 279 kişi kayıp. Aynı şirketin Samarco madeninde benzer bir felaket 2015'te yaşanmış, 19 kişi ölmüştü. Yetkililer, 2015'ten sonra güvenlik tedbirleri alınmadığı ve onarımlar yapılmadığı için, yeni bir felaketin kaçınılmaz olduğunu söylüyor.

Brezilya genelinde, baraj güvenliğine ilişkin kanunların zayıf olduğu, sıkışması gerektiği inancı hakim; ancak Bolsonaro yönetiminde bir adım atılacağı inancı yok. Zira Bolsonaro seçim vaadi olarak, madencilik gibi iş kollarındaki cezaların düşürüp kuralların gevşeteceğini söylemişti. Burjuva borsacıları baraj felaketinin Vale hisselerinde yüzde kaç düşüş getirdiğini hesaplarken, Brumadinho halkı hala kayıpların çamurdan çıkarılmasını bekliyor.

Federal bütçe tüm işçilere bir saldırıdır

ABD’de de hükümetin kapalı durumda olduğu (5 Ocak itibarıyla) üçüncü haftaya girerken, yaklaşık bir milyon işçi ya eve gönderiliyor ya da ücretsiz çalışıyor. “Olmazsa olmaz çalışanlar”, yaklaşık 420 bin kişi, ücretsiz çalışıyor. 380 bin kişi ücretsiz izne gönderildi. Hükümetin kapanmasından etkilenen sektörlerdeki milyonlarca kişi daha, “her zamanki düzenin” artık işleyememesinden zarar görebilir.

Kongre üyeleri, uzun hafta sonu tatillerinde ücretlerini almaya devam ediyor. Hatta, başlıca hükümet yetkililerinin -kapanmaya rağmen hala ödenen- ücretleri yıllık on bin dolar tutarında artacak. Bu, onların zaten altı basamaklı olan yıllık ücretlerine ve limuzin, gider hesapları gibi ek ödemelerine eklenecek.

Başkan her zamanki gibi bu karmaşanın merkezinde. “Duvarın” 5.6 milyar dolar tutarında vergi ile fonlanması, onun en gerici tabanına yaptığı bir numaralı seçim vaadiydi. 2020 seçimlerinde kullanacağı en önemli silah olarak bu vaadine dört elle sarılıyor.

Daha yeni Kongre çoğunluğunu elde eden Demokratlar Trump’a hiçbir zafer kazandırmak istemiyorlar, ancak her tür sınır “güvenliği” için harcamaların artması ile de bir alıp veremedikleri yok. Yeni Hollywood gibi olan Washington’da dram devam ederken, yüz binlerce federal [hükümete bağlı] işçi ay sonunu nasıl getireceklerini düşünüyorlar.

İki partinin umurunda değil çünkü bütçenin kapitalistlere hizmet eden kısımları hakkında zaten anlaşmaya vardılar. Ne de olsa, bütçenin neredeyse dörtte üçlük bölümü çoktan tamamlanıp geçirildi. 2008’de banka ve şirketleri kurtarma operasyonunun yarattığı borç ödemeleri, savaşa ve özel askeri şirketlere ve diğer dev şirketlere giden devasa miktarda para ya çoktan ödendi ya da yeni sözleşmeleri hazırlandı.

İki parti, sıfır toplamlı denge süreci adını verdikleri konu üzerinde anlaştı. Yani, bütçenin herhangi bir yerindeki artış, başka bir yerindeki kesinti ile telafi edilecek. Bütçe şimdiki haliyle zaten işçi sınıfına büyük bir saldırıyı temsil ediyor. İşçi sınıfının halen 1970lerden daha düşük standartlarda yaşadığı 2019 yılında, bu bütçe teklifi, kemer sıkmayı ve ödünleri, sosyal hizmetlere yapılan, sosyal güvence ve eğitime yapılan saldırıları sürdürmeyi teklif etmektedir; yani hükümetin vergilerle fonladığı bütün kamu hizmetlerine yönelik saldırıları.

Hiçbir Demokrat şirketleri kurtarma paralarını geri almayı önermiyor. Kimse, önümüzdeki yıllarda şirketleri trilyonlarca dolarlık vergi ödemesinden muaf tutan, yani bütçeye ödeme yapmamalarını sağlayan vergi muafiyetlerini kaldırmayı önermiyor. Federal hükümetin devasa borcu işçi sınıfının sırtına yüklenecek. İki parti de, borç krizinin gerçek faillerinin peşine düşmeyerek bunu kanıtladı.

Demokratların çoğunluk olduğu Temsilciler Meclisi’nin,

Cumhuriyetçilerin çoğunluk olduğu Senato tarafından hazırlanan nihai yasa önergesini kabul etmesi, bunu kanıtıyor. Ve gerçekte, önerilen bütçe Trump’ın muhalif olduğu bir bütçe değil. O sadece Duvarı için oyunlar oynuyor.

Federal işçiler ve kamu yardım alanlar, hükümetin kapanması tarafından doğrudan saldırıya uğradılar. Ancak işçi sınıfının bütünü, gelecekteki kesintilerin hedefinde bulunuyor.

Diyebiliriz ki, bizden Wall Street spekülatoörlerine aktarma amacı ile, alabilecekleri her bir kuruşu alacaklar. Bari düşmanı doğrudan karşımıza alalım, araçlarla, simsarlarla uğraşmayalım.

Gerçek bir mücadele, bugün saldırı altında olan federal işçilerle başlayıp işçi sınıfının bıkmış olan, ‘artık yeter’ diyen geri kalanına yayılabilir. İşçiler kendi gerçek örgütlerini böyle yaratırlar: kendi örgütledikleri ve önderlik ettikleri mücadelelerle. (07.01.2019, Spark)

Federal hükümete bağlı olup iki aydır ücret almayan işçilerin bir kısmının iş bırakması ve gösteriler düzenlenmesi, partileri anlaşmaya zorladı. 25 Ocak’ta hükümet geri açıldı. İş bırakma örgütlü bir eylem değildi: Örneğin ulaşım ayıracak parası kalmayan işçiler, işe gelemedi. ‘Verimliliğin düşmesi’, ABD hükümetine 6 milyar dolar kayba sebep oldu.

Kararnameleri ile ünlü Trump, ücretlerin hemen yatırılması için bir kararname çıkarmadı! 2 aydır ödenmeyen ücretlerin iadesi için işçiler bir hafta daha bekletilecek.

Venezuela

ABD'nin desteklediği bir darbe girişimi

23 Ocak'ta Venezüella 1958'de bir halk ayaklanması ile devrilen Marcos Perez Jimenez askeri diktatörlüğünün yıkılmasının yıl dönümünü kutluyordu. Bu yıl Başkent Karakas'ta iki kutlama yürüyüşü yapıldı: birisi Chavez'ci Nicolas Maduro rejimini destekleyenlerin, diğeri ise muhaliflerin. Ulusal Meclis başkanı Juan Guaido da kendini Venezüella Başkanı ilan etmek için bu tarihi seçti.

Sağcı muhalefetin başında 35 yaşındaki bir mühendisin bulunmasının nedeni, sağın en deneyimli liderlerinin ya evlerinde mecburi ikamette olması ya da yaptıkları yolsuzluklar sonucunda aleyhlerinde dava açıldığı için yurt dışına çıkmak zorunda kalmış olmalarıdır. Muhalefeti yürüten partinin adı Halk İradesi ismini taşıyor, ama burjuvazinin iradesi demek daha doğru olur. Çünkü bu, 20 yıldan beri Chavez'ci rejimi devirmeye çalışan orta ve büyük burjuvazinin çıkarlarını savunan bir partidir.

Guaido bu kuvvet gösterisinden sadece birkaç dakika sonra hiç de sürpriz olmayan bir şekilde Trump'ın, sonra da sağcı Latin Amerika hükümetlerinin desteğini aldı. Tabii ardından da başta Macron olmak üzere, kendilerini çok büyük demokrat gören Avrupa yöneticileri de müdahale edip, kendini Başkan ilan eden Guaido'yu, Mayıs 2018 Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde seçmenlerin yüzde 30'unun oyunu alan Maduro'dan daha çok demokrat buldular.

Ama ertesi gün, 24 Ocak'ta Savunma Bakanı General Padrino, Genelkurmay eşliğinde bir bildiri açıklayıp rejimi desteklediklerini duyurdu. Yani, orduyu unutmayın demek istediler.

Chavez'ci rejimin her krizinde olduğu gibi, yine sağcı muhalefet ABD emperyalizminin de desteğini alarak saldırıya geçti. Sağcı muhalefet orduyu kendi tarafına çekmeye çalışarak, onun saflarına geçecek olan askerlere af çıkaracağını duyurdu.

Ordu, başta ülkenin ihracat gelirlerinin yüzde 96'sını oluşturan petrol ihracatını ve ekonomiyi denetim altında tuttuğu için çok rağbet görüyor. Üstelik ordu sınırları da denetim altında tuttuğu için komşu ülkelerle olan bütün kaçakçılık gelirlerinden pay alıyor. Ordu şu ana kadar Chavez'ci rejimi desteklemenin onun için daha karlı olduğu kanaatindeydi. Ama ABD'nin ambargo tehditleri belki de ordu kadrolarının görüşünü değiştirebilir.

Padrino aynı zamanda şunu duyurdu: "Şeytan kışlardadır." Çünkü şu ana kadar ordunun başında olanlar Maduro rejimi ile ceplerini doldurmaya devam ediyor, ama alt seviyelerdeki askerler ve ailelerinin durumu hiç de iyi değil ve onların durumu zorluklarla baş başa olan kitlelerden farklı değil. İMF verilerine göre enflasyon şimdiden yüzde bir milyonu geçti ve 2019 yılında bunun on katına çıkabilir! Üç milyon insanın ülkeyi terk etmesi; emekçilerin ürün fiyatlarının artışlarının otomatik olarak ücretlere yansımaları istemeleri ve bazı askerlerin orduyu terk etmeleri boşuna değil.

Petrol gelirlerinin bir kısmının Chavez'ci kitlelere dağıtılma siyasetini destekleyen kitlelerin de bir kısmı artık bunu desteklemiyor. Çünkü bu kitleler petrol fiyatlarının düşüşünden bu yana büyük zorluklar yaşıyor. Hatta bazıları sağın yeniden geri gelmesinin onları kurtaracağını sanıyor. Tabii bu da bir hayalden

ibaret. Onlar burjuvazinin ve yakın çevrelerinin eskisi gibi petrol rantını yeniden ele geçireceğini sanıyorlar.

Muhalefet Chavez'cileri rant ekonomisinden vazgeçmemekle, zamanında sanayiye geliştirmemekle ve petrol fiyatlarının yüksek olduğu dönemlerde imkanlarının ötesinde bir hayat gütmekle suçluyor. Ama bu rant ekonomisini icat edenler Chavez'ciler değil, onlar sadece bunu hazır buldular. Eğer Chavez sıradan bir subay olarak kalmış olsaydı ve iktidar sağ ve solun elinde kalmış olsaydı; petrol fiyatları düştüğü andan itibaren yaşanacak olan durum şimdi yaşanan durum olacaktı.

Bugün Venezüella'yı vuran kriz her şeyden önce, başta ham maddeler olmak üzere her alanda spekülasyon yapan kapitalist düzenin krizidir. Chavez'ciler hiçbir zaman bu olayın üzerine gitmediler. Bunun üzerine gidebilecekleri konumda olduklarında bunu yapmayıp burjuvazi ile iyi geçinme yolunu seçtiler.

Geçmiş dönemlerde, emekçiler ve yoksul kitleler harekete geçip burjuvaziye en çok bağlı olan siyasetçilerin, 2002 yılındaki iki darbe girişiminde olduğu gibi, iktidarı ele geçirme girişimlerini engellediler. Bu eylemler sayesinde Chavez'ci hükümet iktidara geri gelebildi ve de petrol sektörünü denetim altına alabildi. Bundan 20 yıl önce gerici siyasetçileri devre dışı bırakarak Chavez'e iktidara gelebilme olanaklarını sunan emekçilerin hareketi olmuştur. Emekçiler, yeniden gerici bir iktidarın gelmesini engelleyecek ve kendilerine insanca yaşam şartlarını sağlayacak güce sahiptirler. 31.01. 2019

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Gericiliğe karşı proletaryanın siyasi uyanışı gerekli

Bazı Avrupa ülkeleri başta olmak üzere, aşırı sağa ve gericiliğe yönelim görülüyor. Son günlerde ise Bolsonaro'nun seçim zaferiyle görüldü. Brezilya'da uzun yıllar, emperyalizm ve ayrıcalıklı yerel büyük burjuvazi ile toprak ağalarına, yani küçük bir azınlığa hizmet eden bir askeri diktatörlük hükmetti. Aşırı sağcı, eski bir paraşütçü olan Bolsonaro, eskiden Lula'yı desteklemiş olan yoksul kitlelerin önemli bir kesiminin verdiği oyla seçildi.

Bu geriye gidişte en büyük sorumluluk sola ait! Lula ve Dilma Rousseff'in İşçi Partisi 13 yıl boyunca iktidarda kaldı ve ona güvenen yoksul kitlelerin umutlarını hem boşa çıkardı, hem de onlara ihanet etti. Kitleleri hem siyasi açıdan silahsız bıraktı hem de en büyük düşmanlarının kucağına itti. İktidara gelen reformcu sol, ekonomik kriz ve sonuçları karşısında büyük burjuvazinin ve emperyalizmin sadık emir kulu olarak davrandı ve kirli işlerini üstlendi. Böylece kimsenin tanımadığı aşırı sağcı bir siyasetçi fırsattan yararlanıp koltuğa oturdu. Üstelik 20 yıl boyunca feci bir diktatörlük uygulayıp bir sürü cinayet işleyen askeri yöneticiler aklanıp şimdi anayasa ve demokrasi bekçileri gibi oldular.

Bunda devrimci hareketin büyük kısmının da sorumluluğu var. Çünkü onlar, İşçi Partisi'nin kuyrukçuluğunu yapıp siyasetini desteklediler ve sömürülenler sınıfına, emekçi dostu geçinip hakim sınıfa hizmet veren iktidarın ihanetine karşı gereken uyarıları yapmadılar.

Yeni hükümet ilerisi için büyük tehdit ama Bolsonaro'nun seçim zaferi şimdiden öyle. Zaten Brezilya'da toplumsal ilişkilerde şiddet yaygın. Yeni iktidar, silahlı çeteleri ve polisi, gecekondu çetelerini, kırlardaki toprak ağalarının silahlı çetelerini daha da cesaretlendirecek. Düzene karşı çıkanlara, sendikacılara, topraksız köylülere, mücadele edenlere veya rejim muhaliflerine uyguladıkları baskı ve şiddeti artıracaklar.

Birçok yoksul ülkede gericiliğe yönelim sonucunda gerici güçler baskın çıkıyor; emperyalizme karşı olan veya tepki gösterenleri etnik ve dinci temellerde örgütüyor.

1917-1919 yıllarındaki devrimci dalga, Rusya'da işçi sınıfını iktidara taşıdı ve ezilen ülkelerde büyük bir yankı uyandırdı. Devrimci Rusya'dan esinlenen işçi sınıfı hareketleri, değişik emperyalist baskı düzenlerine karşı bir sürü farklı isyan ve mücadele geliştirdi.

Devrimci dalga bitince, Stalinizm işçi sınıfını uluslararası ölçekte radikal milliyetçi akımlara doğru yönlendirdi. Bu akımlar bir süre kitleleri yanıltabilmek için komünizm bayrağının arkasına saklandılar. Stalinizm tarafından hem doğrudan hem de dolaylı yetiştirilen Mao, Ho Şi Minh veya Kim İl-Sung gibi ilk milliyetçi kuşak iktidara gelince bazı yöntemler geliştirdi ve bu yöntemler Asya'dan Güney Amerika, Afrika'ya kadar milliyetçi küçük burjuvazi tarafından, halk isyanlarını

istedikleri gibi yönlendirmek ve yönetmek için kullanıldı.

Stalinizm görevini yerine getirdikten sonra ezilen ülkelerin küçük burjuvazisi, komünizm ve sosyalizm kelimelerini bile kullanmaktan vazgeçti; milliyetçiliğin en gerici ve çağ dışı şekillerine yöneldi. Elbette dönüşüm yıllar boyunca Latin Amerika'dan Afrika'ya farklı ulusal kurtuluş savaşları (özellikle Cezayir'de) ve başarılı veya başarısız gerilla hareketleri şeklinde sürdü. İran'da 1979'da Şah'a karşı, açıkça gerici olan bir hareket, yapılan ilk başarılı halk isyanı oldu. Ardından dünyanın birçok yoksul ve ezilen bölgelerinde çok farklı şekillere bürünmüş geçmişe ait hareketler (dini köktencilik, etnikçilik, cemaatçılık) yeniden öne çıktı.

Bu akımlardan esinlenen hareketler, başarılı olduklarında, emperyalizme karşı tavır alırlar ama uyguladıkları siyasetler en iyi haliyle hiçbir sonuç vermez ve genelde ezilenlere yeni zincirler vurulur. Emperyalist baskılara karşı tek olumlu çıkış yolu, devrimci komünist hareketin gelişmesi ve proletaryanın bilinçli mücadelesi ile mümkündür.

Bugün bazı aydınlar, uluslararası ilişkilerdeki bozukluğun şöyle veya böyle bilincinde oldukları için ve bunun yeni savaşlara yol açabileceğini gördükleri için ileride bir dünya savaşının hangi ekseninde gelişeceğine dair tahmin yürütmekle zaman geçiriyor.

Bazıları, Sovyetler Birliği'nin dağılmasından çeyrek yüzyıl geçtikten sonra, Batı

blokunun yeniden ABD önderliğinde, farklı şekilde olsa da, Rusya'ya karşı konumlandığını görüyor. Şunu hatırlatmakta yarar var: NATO (Kuzey Atlantik Paktı) Sovyetler Birliği'ne karşı oluşturulmuştu ama Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra yok olmadı.

NATO önce, eski Halk Demokrasileri ülkelerini, sonra Baltık ülkelerini içine aldı. Sürekli, eski SSCB ülkelerini, özellikle Gürcistan ve Ukrayna'yı kendine çekmeye çalışıyor. NATO, ABD'nin Rusya'ya karşı uyguladığı yeni etrafını çevirme siyasetinin bir yolu.

Bazıları ise Çin'i ABD'nin en büyük rakibi olarak görüyor. Elbette şu tartışılmaz bir gerçek: Mao'yu iktidara getiren devrimden bu yana Çin, ABD emperyalizmi için bir sorun.

Çin rejimi komünist etiketini korumaya devam edip devlet partisi de bunu iddia etse bile önceki özgünlüğünü kaybetti; yani emperyalist güçlere boyun eğmeme iddiasından büyük ölçüde vazgeçti.

Son 30 yılda devletleştirilmiş ve dışarı kapalı bir ekonomiden, emperyalist güçlerin sermayesine kapılarını açmış bir ekonomiye geçti. Rejm yine diktatörlüğünü korusa da artık özel sermaye birikimine izin veriyor, hatta teşvik ediyor. Uzun yıllar boyunca emperyalist güçlerin hakimiyetine karşı kendini korumasına olanak veren devlet aygıtı yoluyla, dünya pazarında önemli bir yer edinmeyi başardı.

Çinli yöneticilerin siyaseti ve söylemleri ne olursa olsun Çin devleti, bir işçi sınıfı devrimi sonucu oluşmadı. Devlet her zaman, bağlarını kopardığını iddia ettiği ulusal burjuvaziye mesafe koyduğu dönemlerde dahi, ulusal burjuvazinin bir kesimine karşı tavrı koysa da,

genelde bu burjuvazinin genel çıkarlarını savundu.

Çin burjuvazisi, yani Maocu siyasetin, daha doğrusu temel olarak Mao'yu iktidara taşıyan köylü isyanının iktidarı sayesinde gelişen burjuvazi, emperyalizminin birçok baskısına direnme gücü olan bir devlet aygıtına sahip. Artık hiç kimse (özellikle emperyalist güçler) Çin'in komünist etiketine inanmıyor. Çin'in farklı bir ülke olmasının temelinde, hala birçok yönüyle geri kalmış olmasına rağmen, emperyalizme karşı kafa tutabilmesi var.

Bugün Çin'e, ekonomisini geliştirme ve uluslararası anlamda üst seviyelerde yer alma olanağını sağlayan, devletçilik ve merkezi siyaset izleme olanağıdır. İşte bu devletçilik siyaseti ve dünyanın en kalabalık nüfusuna sahip olma avantajı sayesinde Çin, hem askeri hem diplomatik bir güç oldu. Böylece başta Afrika olmak üzere birçok yoksul ülkeye yayılabildi ve ticari alanda da eski sömürgecilerle rekabet gücü kazandı.

Çin'in İpek Yolunu yeniden oluşturma projesi, Afrika'da gittikçe ekonomik gücünü artırması, özellikle Cibuti'de ve diğer bazı ülkelerde kurduğu askeri üsler, bazı çevrelerin, Çin'in dünya barışını tehdit eden bir emperyalist olduğu spekülasyonlarına fırsat veriyor. Gerçek tehdit ise Çin değildir, emperyalizmdir, özellikle de ABD emperyalizmi. New York ve Seattle kıyılarında gövde gösterisi yapan Çin savaş gemileri değil, Çin kıyılarında gövde gösterisi yapan ABD savaş gemileridir.

NATO'nun Asya'daki benzeri olan askeri ittifak, OTASE, dağıtılmış olsa da, Çin'in etrafı, ABD tarafından, Tayvan'dan Japonya'ya, Güney Kore ile Filipinlere kadar yayılan

Doğu Asya ülkelerinden oluşan bir askeri güç tarafından sarılmış durumda.

ABD ile Kuzey Kore arasındaki gelişmeler, bölgedeki gerginliği azaltmış gibi görünüyor. 1950- 1953 yılları arasında bu bölgedeki askeri çatışmalar az kalsın bir dünya savaşına dönüşüyordu.

Kore Savaşından ve özellikle dünyanın iki bloka bölünmesi sonucu oluşan Kuzey Kore, Kim ailesinin yönettiği diktatörlüğe dönüştü ve kitlelerin emperyalist karşıtı duygularını kullanıp emperyalist baskılara direnebildi.

Çin, Rusya'ya dönüşmüş Sovyetler Birliği ve ABD gibi büyük güçlerin ortasındaki Kuzey Kore rejimi, bir sorun gibi görünen coğrafi konumundan yararlanmayı bildi. Kim ailesinin iktidarda bulunan son üyesi Kim Jong-un, bir poker oyuncusu edasıyla, nükleer silah üretip ABD'ye kafa tutmayı başardı. Blöf aynı zamanda kendi kitlelerine de karşıydı, çünkü milliyetçi duyguların sömürsünü yaparak kemer sıkma siyaseti uyguladı. Rejim, bir yönüyle Küba'daki Kastro rejimi gibi, emperyalizden fazla zarar görmeden onun etki alanına katılmayı başarabildi. Emperyalist dünyada zayıf görünen ülkeler acımasız bir şekilde eziliyor.

Bu hesapların doğru olup olmadığını gelecek gösterecek. Kuzey Kore'nin güvenliğini sağlayan, sahip olduğu küçük atom bombasından çok, Çin'dir. Çünkü Rusya, hatta ABD emperyalizmi ve özellikle ön saflarda olan Japonya, en azından bu dönemde, üç büyük gücü karşı karşıya getirecek bir gerginlik istemiyor. Trump ile Kim Jong-un'un görüşmesine rağmen bu bölge hala dünyann en gergin bölgesi. LCD (01.19)

